

(*Textos.*)

Celobert

de CARLES MALLOL QUINTANA

Personatges

HOME

DONA

SARA

ÒSCAR

1

Fosc.

VEU DE DONA

M'abrades?

Silenci.

VEU D'HOME

Així?

2

Un marc de finestra al centre de l'escenari. A una banda, una habitació. A l'altra, fosc. Estirada sobre el llit, la SARA.

(Pausa.21) *Textos*

SARA
Tanca el llum.

ÒSCAR
Sara...

SARA
Que el tanquis. Tanca el llum, no puc mirar; vols fer el favor, Òscar, tanca el llum, tanca'l, fes el favor. Deixa la *làmpara* oberta, tanca el llum, no els puc mirar.

L'ÒSCAR tanca el llum. Només queda la lampareta del costat del llit encesa. L'ÒSCAR s'asseu, lentament, al costat de la SARA. Se senten crits, de lluny.

SARA
Se sent tot. Tanca la finestra.

ÒSCAR
Ja l'he tancada.

SARA
Abaixa la persiana, posa-hi coixins, ho sento tot; no vull sentir més crits. No et molesten a tu?

ÒSCAR
No puc fer res més.

SARA
On és la nena?

ÒSCAR
Deu dormir.

SARA
Vés-ho a mirar. Que estigui bé, ha d'estar bé; tanca-li la finestra, apaga-li el llum i, si sents els mateixos crits que sentim aquí, abaixa-li la persiana; que estigui tranquil·la, que no senti res, que no vegi ningú.

ÒSCAR
Està dormint.

SARA
Vés-hi.

L'ÒSCAR s'aixeca i se n'hi va. Se senten els crits. Sembla que algú es baralla. La SARA intenta tapar-se el cap amb el coixí. No es mou del llit. Al cap d'uns moments torna a entrar l'ÒSCAR.

ÒSCAR
Li he donat una manta. Tenia fred.

SARA
M'han vist. He obert una mica la persiana, he posat l'ull entre les barres, només l'ull. Ella s'ha girat i ha vist que algú els mirava. Han parat de discutir. No ho sents? M'ha vist i han parat de discutir. Hi són. Mira si hi són. He deixat la persiana oberta.

ÒSCAR
La persiana està tancada.

SARA
L'he deixada oberta.

ÒSCAR
La deus haver tancada.

SARA
Ha d'estar oberta.

ÒSCAR
Estàs histèrica.

SARA
Vés a dormir amb la nena.

L'ÒSCAR agafa el coixí i se'n va.

SARA
I abaixa la persiana.

La SARA no es mou. Al cap d'uns moments, se senten els crits de nou i la SARA s'aixeca del llit i apaga el llum. Fosc, però no hi ha pausa.

3
Es trenca alguna cosa.

SARA
(En la foscor, prou fort perquè la senti l'ÒSCAR.)
Merda, merda...

Sentim com apuja la persiana i entra llum de nit a l'habitació. La SARA està asseguda al llit, passant-se la mà per un tall que té al braç. L'ÒSCAR entra a l'habitació. A terra, la lampareta, feta miques.

SARA
Ajupa't. No vull que et vegin.

L'ÒSCAR no s'ajup.

SARA
Els crits em posen nerviosa. Et vols ajupir?

ÒSCAR
Vaig a buscar-te alcohol.

SARA
No, ja està. M'hi he posat una mica de saliva.

La SARA comença a recollir els trossos que hi ha escampats per terra.

ÒSCAR
Has apujat la persiana.

SARA
Crec que hauriem d'avisar la policia. No paren de cridar.

ÒSCAR
Deuen tenir problemes...

SARA
Els problemes els tenim nosaltres des del dia que vas obrir la persiana...

ÒSCAR
I et vaig ensenyar la lluna de merda tota blanca i podrida sobre el terrat del bloc de davant. No m'ho recordis, Sara; mai més intentaré posar-me romàntic.

SARA
No siguis tonto, Òscar. No és la lluna. Són els veïns de davant.
No ets tu, no hi tens res a veure, ara mateix; vas tenir-hi alguna
cosa a veure, però no ara mateix. No entens res.

ÒSCAR
On poso els trossets més petits?

La SARA no contesta. Els deixa sobre la tauleta.

SARA
Escolta'ls. Què creus que es dirien si mai s'han estimat una
miqueta?

ÒSCAR
I per què no s'haurien d'estimar?

SARA
Sentim els crits des d'aquí.

ÒSCAR
És un celobert.

SARA
Dóna la culpa al celobert...

ÒSCAR
No estic donant la culpa al celobert, simplement dic que se sent
tot, en un celobert, els crits, els telèfons, les pudors de la cuina,
no crec que sigui gens estrany sentir una parella...

SARA
Són les tres de la matinada.

(Pausa.21) Textos

ÒSCAR
Ja ho sé. Tinc son.

SARA
No sé com pots dormir.
Però que no els sents?

4
Se senten els crits.

SARA
Vaig somiar que matàvem la nena.
Tu i jo.
No, no diguis res.
M'encanta mantenir aquestes converses amb tu.
Ja dorms?

Érem tu i jo però teníem els cossos dels veïns de davant i de fons
en sentíem els crits. Érem tu i jo com si fóssim aquí davant però
sentíem els crits des d'aquí, aquí a la nostra habitació. La nena
no es volia acabar l'esmorzar, era un dia al matí abans d'anar a
classe, un dimecres que no ens havíem ni tocat, si t'interessa, i a
la nena ja li havia costat aixecar-se amb l'excusa que li feia mal
l'estómac, tu li deies que sí, que no passava res per no anar un
dia a classe, però jo la feia aixecar, la deixava sota la dutxa i li
anava a preparar l'esmorzar, ens fèiem alguns petons però rascaves
perquè tenies la cara del veí de davant, que sempre va mal
afaitat, i no em deixava fer més petons, i tu em deies que t'havies
afaitat com sempre, però em rascaves, i només em deixava fer un
petó, i ens veia la nena quan li posava el plat de torradetes a tau-
la, que no se les volia acabar, i jo començava a cridar, tenia la
veu de la veïna de davant i érem aquí, menjàvem aquí a la nostra
habitació, amb la taula de la cuina, no ho sé, i se sentien els crits,

(Pausa.21) Textos

que era de nit però estàvem esmorzant, no ho sé, i la nena seguia dient que no se les volia menjar i tirava el plat a terra i tu m'agafaves per darrere, perquè no la pegués, i llavors em tocaves un pit, com els de la veïna de davant, els pits, no com els meus, però jo notava que em tocaves els meus encara que fossin els de la veïna de davant, i posaves la mà sobre el meu pit esquerre i veies que no en tenia, la veïna de davant no en deu tenir, i seguies baixant fins al ventre i la nena ens mirava i es mirava les torrades totes escampades per terra i començava a fer preguntes sobre com ens estàvem tocant i em penso que entre les torrades hi havia el meu pit esquerre, el que em faltava, i la nena l'agafava i se l'enganxava al cap, se'l posava aquí al cap, i tu ho veies i l'estiraves sobre el llit que hi havia al costat de la taula de la cuina i em deixaves a mi, amb la mà a l'entrecoix, untant-me amb melmelada, em penso, mentre rebotaves la nena sobre el llit i li demanaves que et tornés el que era de la mama, que en el fons no era meu, perquè era el pit de la veïna, i li feies por a la nena, deia que tenies la veu d'un altre, que no era la veu del seu pare, i tenia raó, i venia plorant i m'abraçava, i em volia donar la mà, però jo anava despullada, tota plena de melmelada i em feia fàstic tocar-la i li clavava una bufetada, la rebotia per terra i li clavava un cop de peu i tu m'ajudaves, li arrencaves el pit que s'havia enganxat al cap i l'agafaves pel coll, com si fos un gatet, i entre tots dos la llançaven, contra la paret, untats de melmelada.

Era la nostra nena.

Podia haver estat la nostra nena.

Només vas apujar una mica la persiana.

I vam sentir els crits.

Dels veïns de davant.

M'ensenyaves la lluna.

No sé si tenia ganes de veure-la o no, crec que tenia ganes d'una altra cosa. M'has malacostumat. No m'ensenyas mai res i encara menys agafant-me per l'esquena i llepant-me les orelles.

I menys agafant-me els braços i passant-m'hi els dits.

Fent-me pessigolles.

Escalfant-me els pits.

Explicant-me que hi ha planetes on viu gent com nosaltres que tenen més d'una lluna.

Posant-te romàntic.

Vols dir que va ser veritat aquella nit?

Hauria d'haver estat tot mentida. No m'hauries d'haver ensenyat mai la lluna ni els veïns de davant clavant-se bufetades i apallissant la nena.

No vull veure mai més la lluna.

Silenci.

La SARA s'estira sobre el llit. Segueix entrant llum per la finestra.

Silenci.

5

De sobte, un crit molt fort de la DONA de davant. Coincidint amb el crit, descobrim l'escena de l'altre costat del marc. Una habitació de matrimoni molt similar a la de la SARA i l'ÒSCAR. Un HOME acaba de clavar una bufetada a la DONA. Li ha sortit sang del nas. Amb el crit, la SARA s'aixeca de sobte però no es mou del llit. L'ÒSCAR també es desperta i s'aixeca.

SARA

No et moguis. No els miris.

ÒSCAR

Només vull abaixar la persiana.

SARA

No els podem tornar a veure. No paren de cridar.

La DONA de davant busca cotó i alcohol per netejar-se la ferida de la cara. L' HOME no hi és.

SARA

Si els tornem a veure haurem d'explicar-ho a la policia. Fes com si no veiessis res. No hem sentit res.

L'ÒSCAR dubta si abaixar o no la persiana.

SARA

Què fan?

No dius res.

Mai no dius res.

Digue'm que s'estimen, que li està curant la ferida de la cara. Li deu sortir sang del nas. Però ell li està tapant amb un cotó fluix, un tros petit. I li passa la mà pels cabells. No abaixis la persiana. Deixa'm veure com s'estimen.

Des del llit.

Li passa la mà per la galta i li frega les llàgrimes.

La DONA de davant tremola. Li cau el pot d'alcohol de la mà i comença a plorar. No deixa de mirar la porta de la seva habitació. Té por que l' HOME torni.

I li fa un petó als llavis. Li passa la llengua per la ferida dels llavis.

Li demana perdó.

Li diu a l'orella.

Com si li demanés perdó.

L'HOME torna a entrar i la dona deixa l'alcohol sobre la tauleta. L'HOME li llança una bata perquè es tapi. La DONA ho intenta però no pot. Tremola.

(Pausa.21) Textos

I li recull els cabells. Li desfà un nus per poder-li fer un petó al clatell.

Per arrencar-li un somriure.

L' HOME s'acosta a la DONA i li clava una empenta que fa que caigui a terra. Un crit. La SARA cau del llit. És a terra.

6

ÒSCAR

Estàs bé?

SARA

Què fan?

S'acosten al marc, tots dos. I miren.

La DONA de davant s'aixeca, lentament, i es posa la bata. Mira per la finestra. L'HOME és al seu darrere.

Les dues parelles, de cara.

Actuaran com un mirall.

SARA

No els veig. Està plorant.

On són?

La veus?

Va tacada de sang.

No dius res.

No ho hem vist. Aquesta vegada no ho hem vist.

Només hem sentit els veïns de davant. No hem d'explicar res.

Només hem sentit els crits.

I una dona plena de sang.

L'hem sentida però no hem vist res. És com si no hagués passat.

Només són els veïns de davant.

(Pausa.21) Textos

Nosaltres no som res.
Només ho hem sentit.
No hem fet res.
Són ells.
Els de davant.
Van plens de sang.
Tinc por, Òscar.
M'abrades?

Silenci. L'ÒSCAR l'abraça. L' HOME de davant també.

ÒSCAR
(L' HOME de davant també mou els llavis però no diu res.)
Així?

Silenci.

SARA
(La DONA de davant també mou els llavis però no diu res.)
M'agrada quan m'abrades després de veure la lluna.

Es fa fosc a les dues habitacions.